

unge Karle under 28 Aar eller 25 Aar? Hvis Lyendets Løn er uforholdsmæssig høj, hvad gjør man saa især i et Land, hvor Belsstanden er i god Fremgang, og hvor Folkmængden maaskee ikke er gaaet frem i samme Grad? Man vil da vide at skaffe sig Arbeidskraft, hvor den er billigere. Hvorfor skal Forholdet i de næringsdrivende Classer i saa Henseende være et andet? hvorfor maa ikke den dygtige Svend ogsaa faae en lettere Afgang til at arbejde sig frem? Jeg vil i Forbigaaende tilføje, at hele den ærede Rigsdagsmands Foredrag ligeoverfor Forslaget, som det er stillet, svæver aldeles i Luften; thi Forslaget gaaer jo netop ud paa, at Enhver, der allerede har aflagt Svendeprove, skulde kunne blive Mester. Men man er under Forhandlingerne nødt til at tage Sagen fra begge Sider; thi snart holder man sig til Forslaget uden Hensyn til de Grunde, der anføres derved, snart holder man sig til Motiverne og vil stemme for dem, uagtet de ei svare til Forslaget; dette gaaer jo her ud paa, at Alle skulde være fritagne for at aflægge Prøve, som allerede have aflagt Svendeprove. Jeg har dvælet ved den ærede Rigsdagsmands Foredrag, fordi jeg anseer det for meget betegnende, for at vise, hvorom Sagen i Grunden dreier sig i nærværende Tilfælde. Jeg skal hermed slet ikke sige, at det er en Ting, som skal være ligegyldig for den lovgivende Magt, om Forholdet mellem Mestere og Svende forvirres for en Tid, men det hører aabenbart til Overgængsbestemmelserne; det kan umuligt være Hjæmmel for en vedvarende Ordning, det kan ikke være i sin Orden, at Forholdet beregnes paa at trykke Svendene ned, saaledes at de ikke kunne komme paa lige Fod med

Mestrene. Jeg troer saaledes tilstrækkelig bestemt at have gjort Rede for, hvorfor jeg ikke kan Andet end betragte Vedtagelsen af Prøvestykker som vedvarende Regel for at være i den Grad stridende mod Sagens naturlige Ordning, at det for mig vilde være det Samme som at udskyde selve Ræringsagen. — Jeg vender mig nu til det andet Spørgsmaal, om Overgængstiden. Jeg har allerede antydet, at der i og for sig er en stor Forskiel mellem en Ræringslov, som kræver Prøver som vedvarende Regel, og en Ræringslov, der ikke opstiller en saadan vedvarende Fordring, selv om der i denne opstilles en Overgængstid; men man kan sætte denne Overgængstid saa lang, Bestemmelserne i den kunne blive saa besværlige og trykkende, at det, for en rum Tid idetmindste, vilde blive det Samme, som om Loven havde optaget Prøver som en vedvarende Regel. Naar jeg nu samler de forskjellige Forslag, der ere fremsatte til denne Lov, saa vil det sees, at de næsten heelt igjennem paa mange Steder gaae ud paa at skyde ud, hvad der efter Lovforslaget skulde træde i Kraft tidligere. Det Forslag, som her er stillet af den ærede Viceformand, gaaer ud paa, at inden Udløbet af 10 Aar efter den i §§ 87 og 88 fastsatte Overgængstid skulde ingen Prøve finde Sted. Men der er et andet Forslag, som her kommer i væsentlig Betragtning, dersom jeg ikke turde antage, at det var stillet alternativt — jeg kan ikke vide, hvorledes Sagen stiller sig, og jeg maa derfor tænke mig begge Muligheder. Det vil sees, at der er foreslaaet til § 85, af de tvende Medlemmer, der ogsaa have stillet Overgængsforslag til denne Paragraph, at 1862 skulde forandres til 1867.